

[Színkritikák](#) [Recenziók](#) [Interjúk, portrék](#) [Tanulmány, Esszé](#) [Dráma melléklet](#) [Színfalak mögött](#) [Tematikus számok](#)

[Kezdőlap](#)

[Impresszum](#)

[Rólunk](#)

[Szerzőink](#)

[Színházi események](#)

[Események](#)

[Események színtere](#)

2012 az elismerés éve a szegedi Somának

Somló Gábor színművész, költő több elismeréssel zárja az esztendőt

Mintál Kinga

A napokban kértem interjút Somló Gábor színművésztől, akivel a 2012-es év kapcsán beszélgettem. Somló Gábor a Szegedi Nemzeti Színház tagja 1985 óta. Idén kapta meg első Dömötör-díját a legjobb férfi mellékszereplő kategóriában. 2012 novemberében felkerült a Sztárok falára, emellett az Egerek és emberek előadásban a Gazdát, a La Mancha lovagjában Perez atya igen nehéz énekszólamú szerepét alakítja.

Haladjunk időrendben. Gratulálok a Dömötör-díjhoz! Ha jól tudom, nagyon fontos szerepet tölt be életében ez az elismerés. Mesélne erről?

Tizennégy év alatt ez az egyetlen jelölésem, amivel el is nyertem a díjat. Mindig vágytam erre, de 2012 tavaszáig nem vettem észre a kis szerepekben, vagy éppen másik kollégám nagyobb szerepet alakított nálam. A tizennégy év alatt meglátásom szerint három szerep is volt, amiért kaphattam volna nominálást. Ez borzasztóan fáj. A *West Side Story* felügyelője annyira átütő siker lett, hogy nem lehetett kikerülni a jelölést és a színházi ajánlást, és így lehetőség nyílt a díjra. A mai napig értékes visszajelzés, hogy kisebb szerepben észreveszik az embert és kaphat elismerést. Megnyugodott a lelkem, s pár évig nem fog fájni, ha esetleg nem jelölnek.

A kollégák örültek a sikerének?

Úgy vettem észre, igen. Hosszú évekig csak azt hallották tőlem, hogy nem is jelöltek. Többségük feltehetően rám szavazott. Jó időben érkezett a díj, mert már a pálya elhagyásán gondolkodtam.

Idén nemcsak a Dömötör-díj révén érte elismerés, hanem fényképe felkerült a Sztárok falára Rónay Bea nyugalmazott táncművész feleségével együtt a Brnói étteremben.

Igen, 2012. november 5-től látható a kiállítás egy hónapon át. Ez feleségem számára is nagy elégtétel, hiszen azt hitte, a stroke után feledésbe merült, annak ellenére, hogy sok színdarabban játszott, mert táncosnői feladatai mellett színészként is színpadra lépett. A betegség miatt sajnos szép lassan eltűntek a barátok, a színház, s most Vajda Júliának köszönhetően került mellém Bea. Ezzel elismerték őt is.

A publikum sok-sok karakter megjelenítését látta Öntől. Mely szerepeket kedveli jobban, a főszerepeket vagy az epizódszerepeket?

A kisebb szerepeket szeretem jobban. Olyan, mint egy megcsillanó aranyhal. Rövid idő alatt kell megmutatkozni! Különben a néző nem fog rá emlékezni. Am ha jó vagyok abban a pár percben, akkor megjegyez. Ezeknél nincs lehetőség hibázni, mert nem lehet később kijavítani! A következő jelenetben, rögtön ütősnek kell lenni. Például a *Hétköznapi Őrület*ekben vagy az *Egerek és emberek*ben itt is, ott is a Főnököt játszom, aki a darab elején és a végén szerepel. Ha nem jól alakítom, akkor a két jelenet között elfelejtik a lételem, hiszen rengeteg minden zajlik közben az előadásban. 2012-ben a *West Side Story*ban és a *La Mancha lovagjában* nagyobb szerepet kaptam. A pap szerepe különösen nehéz, a dalok miatt! Minden előadás egy kihívás!!

November közepén mutatták be a *La Mancha lovagját*, melyben a papot formálja meg. Miben jelentett kihívást?

A próba több mint hat héten át tartott, mert az azt megelőző két hétben párhuzamosan énekórákra jártam. A próbafolyamat alatt napi hét órát próbáltunk, mellette esténként játszottam az éppen futó darabban. A *Pap énekei* kihívás elé állított, hiszen tenor hangnemre írták, míg nekem bariton hangfekvésem van. Mindhárom jelenet, amiben énekelek, egy-egy kakukktojásként fogható fel, mivel a virrasztás és az ima sem illik folyamatában a történetbe. Ezáltal még izgalmasabb feladatnak tartom a pap karakterét. Nehéz feladat, hogy ne jöjjön ki a torkomon nagyon magas hangoknál hamis hang. Tíz éve nem énekeltem színpadon ilyen nehéz számokat!

Mondana pár szót a színészi pályájáról?

Színész családból származom, Édesapám és bátyám a miskolci színház örökös tagjai voltak. Idén 39 éve vagyok a színészi pályán. Az évek alatt több színházban megfordultam! Szolnokot kivéve az összes nagy tiszántúli teátrumnál dolgoztam. Szegeden most töltöm a harmadik „ciklusomat”, 1999-ben jöttem vissza. Dunántúlra nem szerződtem le soha.

Ezt nagyon érdekesnek tartom, hiszen olvasva a verseskötetét, látom, hogy fontos szerepet tölt be Pécs az életében, mély érzelmek kötik a városhoz. Miért nem Pécs-et választotta anno?

Pécs a városok közül a mindenem, kilencéves koromig ott éltem, ott eszméltem. Próbálkoztam egyszer, de nem sikerült bekerülnöm az ottani társulathoz. Aztán úgy gondoltam, nem lenne szerencsés ott élni, mert a „szerelem” hamar elmúlna. Jönnének a mindennapos bosszúságok, útfelújítás, dugók, számlák, ami által csak kiábrándulnék belőle, én ezt nem akarom átélni. Így viszont megmarad az értéke a szememben, évente egyszer meglátogatom és csodálattal járom be a várost. Megmarad egy vágyakozásnak, ugyanúgy, mint a szerepálmok.

Mégis mi köti Szegedhez?

A színház és a Tisza. Itt telepedtem le, s már nem szeretnék elköltözni.

Péccsel áttértünk a privát életére. Felmerült bennem a kérdés, mennyire tudja összeegyeztetni a családot és a színházat?

Nehéz feladat, de sikeresen megoldottam. Ádám fiam 32 éves, Pesten él, ketten vagyunk a feleségemmel. Bea 17 éve az egyik darab főpróbáján stroke-ot kapott, azóta segítséget igényel a mindennapokban. Abban az időben nem volt főszerepem, csak „aranyhalakat” játszottam, ami kevesebb próbát igényelt, többet tudtam otthon maradni vele. Szerencsére az évek alatt az állapota javult, így már, ha úgy adódik, pár napot egyedül is el tud tölteni. Színház mellett a családi ügyekben is helyt kell állnom, emellett valamikor a napi pihenést szintén be kell iktatnom az életembe.

Elnézve Önt, nem egy megtört, kilátástalan színésszel ülök szemben, aki ötvenkilenc éves, hanem egy életvidám művésszel, aki szereti, amit csinál, a családi gondok ellenére. Hogyan sikerült fenntartania a pozitív hozzáállását, és nem belesüllyedni egy mókuserékbe, ami számos színészt jellemez?

Igyekszem vigyázni magamra, nem éjszakázom, rendszeresen eszem, úszom, kerékpározom. Nem menekültem alkoholizmusba és szerencsejátékba, hanem az írást választottam. Kiírtam magamból az érzéseket, így született meg a három verseskötetem és a színdarabom is, amit szép sikerrel mutattunk be 2004-ben a JATE-n, s a Győri Nemzeti Színház is műsorára tűzött. A színmű szereplőinek nagy részét magamból gyúrtam, egyik főhősét édesapámról formáltam.

Hogyan tudta az éjszakázást kivédeni?

Az előadás után nem maradok a büfében, hanem egyenesen megyek haza. Nagyon szeretek tévézni, így töltődöm fel. Mindig arra vágytam, hogy egy szuper tévé- és hangberendezésen keresztül élvezhessem a műsorokat. A sportközvetítéseket és a dokumentumfilmeket imádom! A Fradi a kedvenc csapatom, a mai napig megvisek, mikor vereséget szenvednek.

Hogyan néz ki egy napja?

Korán reggel én már a boltban vagyok. A délelőtti próba előtt mindent elintézek, és készen állok a tízórás kezdésre. Tíz-től kettőig színész, kettőtől hatig egyszerű normális ember vagyok, aki végzi a napi rutinját. Délután mindig szakítok időt az alvásra, majd hattól tízig újra színészként élem az életem. Utána sietek haza, s elég sokáig vagyok fent.

Az emberek nem ismerik fel?

Amikor 2006-ban szerepeltem a *Barátok közt* sorozatban, akkor megismertek. Akkor jöttem rá, ha a tévében szerepelsz, akkor vagy valaki, másképpen csak egy szűk közönség ismer. Szerettem ezt az időszakot, mert az ismertség még kellő fokú volt. Az se jó, ha az ember nagyon híres, mert megszűnik a magánszféra. Szeretek átlagemberek közé menni, mint édesapám tette, figyelni, beszélgetni velük. Nem probléma, ha nem ismernek fel.

Térjünk vissza a színházhoz. Az interjú során említette, mindig volt szerepálma. Mesélne ezekről?

Voltak, de sajnálatos módon mindig elkerültek. Már csak egy van, Dürrenmattól *Az öreg hölgy látogatásában* Alfréd. Ezt édesapám játszotta Miskolcon, és akkor szerettem bele a szerepbe. Jutalomjátékként ezt nevezném meg. Fiatalon természetesen én is szerettem volna Hamlet lenni, de már nem játszhatom el, kinőttem e színészbetegségből. Ha már a *Hamlet* szóba jött, akkor Claudius-t játszánám el szívesen.

Miért éppen Claudiusra esett a választása?

A karakter feladat lenne, mert ellentétes a személyiséggemmel. Lelkületben ellentétes értékrendet képviselünk, úgy mint a *West Side Story*-ban a felügyelő. Ezeket a kihívásokat szeretem nagyon, mivel a lelkemből nem tudom felépíteni az ilyen szerepeket.

Ha újrakezdené, mivel foglalkozna?

Fotóművész vagy operatőr lennék. Anno édesapám nem örült, hogy a színészetet választottam. Később beleegyezett, de azt mondta, boldogtalan leszek. Kicsit az vagyok, mert nagyon kevés elismerésben volt részem. A „taps kárpótol” mondat nem mindig igaz, mert a közönség mindig tapsol, akkor is, ha aznap nem voltál jó. Én nem tenném kötelezővé a tapsrendet, hanem az menne ki, aki úgy érzi, hogy hozzájárult aznapi játékkal a sikerhez. Álságos dolognak tartom. Nem lehetne, hogy a közönséget én tapsolom meg, mert eljött, megnézett bennünket, és pénzt adott ki a jegyre, ami ebben a világban nagy tettek számít? Utána a néző meg tud keresni, ha akar, és elmondhatja véleményét a szereplésemről. Ma már mindent meg lehet oldani az internet világában.

Milyen darabokban láthatja Önt ebben az évadban a szegedi közönség?

Idén került műsorra az *Egerek és emberek* és a *La Mancha lovagja*. Továbbjátzás a *Hétköznapi örületek* volt eddig, illetve a *Mária főhadnagyban* ígértek még szerepet. A repertoárnak megfelelően lehet, hogy több darabban is felbukkanok ezeken kívül. Továbbra is várom a találkozást a nagyjéreművel, és köszönöm az érdeklődést!

(A fotók forrása a színész honlapja: <http://somlogabor.szin haz.org/>)

A képeket Veréb Simon készítette.